

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 7
MAREC - 2016

LE ENO JE POTREBNO

MOJA MAMA, NAŠA MAMA

Ko se je spominjam ali govorim o njej, mi je vedno lepo in toplo pri srcu. Rasli smo v času ob koncu vojne in deset let po njej, ko so bile razmere težke za našo družino. Zaradi verske usmerjenosti smo bili v družbi prezirani, le v Cerkvi smo bili doma.

Mama nas je v trinajstih letih rodila osem, imela pa je še tri spontane splave. Rojeni smo leta 1943, 1945, 1946, 1947, 1949, 1952, 1956. Zadnja sta bila dvojčka. Ko o tem razmišljam, vidim odprtost življenju naših staršev. Njunjo odprtost življenju je Bog, ki je življenje samo, okronal z duhovnim poklicem mene in brata Toneta.

Nismo živeli v izobilju, večkrat v pomanjkanju, toda tega takrat nismo čutili, ker je pač tako bilo. Imeli smo manjšo kmetijo, na kateri smo delali, da smo skromno živeli. Oče je pri 48-ih letih zbolel za multipleks sklerozo, zato je šla mama delat v tovarno. Mnogokrat, ko je imela delo popoldne, je ob enih rekla: »Otroci, moram v tovarno, vi pa si skuhajte kosilo.« Tako smo se morali vsega naučiti.

Od kod njej taka življenjska modrost in sposobnost za vzgojo svojih otrok, ko pa ni prebrala nobene knjige? Knjiga smo bili mi, ki smo rasli drug za drugim in se učili drug od drugega.

Spomnim se nekaj zanimivih pristopov pri vzgoji, ki bi bili uporabni tudi danes.

Ker smo trije spali na eni postelji, smo zvečer v postelji obračunavali med seboj, se brcali in vlekli odejo nase. Ko je mama to videla, je vzela metlo, udarila po postelji in rekla: »Eden je že tapravit!«

Kadar smo delali na polju, smo se otroci hitro naveličali. »Mama, jaz sem se naveličal.« »Pa naveličan delaj!« »Mama, žejen sem.« »Jaz sem tudi,« je rekla. Nismo nosili stekleničke s seboj, kot je danes to razvada.

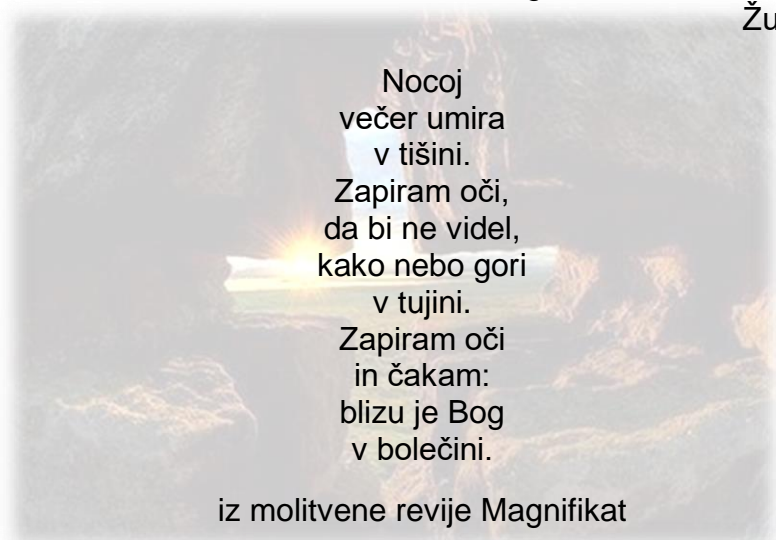
Vedno smo morali pripravljati drva za zimo. Če se je komu zadrila trska v roko, spet: »Mama!« Zadrli smo se, pa je rekla: »Nič nisem slišala,« in še mnogo takih vzgojnih pristopov je bilo, s katerimi nas je utrjevala in pripravljala na življenje. Še danes smo ji hvaležni. Tudi palica (kuhalnica) je pogosto pela, saj pri tolikih otrocih ni moglo biti drugače. Ob tem je navadno rekla: »Saj mene bolj boli.« Ko danes gledam vzgojo brez meje in ograje, se bojim, da bodo kmalu tepeni starši in vzgojitelj.

Modri Sirah pravi: Imaš otroke? Vzgajaj jih, od mladih nog upogibaj njihov vrat. Šiba in vzgoja pa sta ob vsakem času značilni za modrost (Sir 22,6).

Da, ta modrost je stara tri tisoč let, zakaj naj bi danes ne veljala več?

Na lastni koži smo skusili, da to drži, ker smo imeli dobre starše, ki so nas imeli radi, za nas molili in nam niso vsega dovolili.

Župnik Janez

Nocoj
večer umira
v tišini.
Zapiram oči,
da bi ne videl,
kako nebo gori
v tujini.
Zapiram oči
in čakam:
blizu je Bog
v bolečini.

iz molitvene revije Magnifikat

Relikvija sv. Pija V Sloveniji (Družina)

Radijski misijon z molitvenimi urami in mašami, ki ga pripravlja Radio Ognjišče, bo letos v znamenju sv. patra Pija, sozavetnika svetega leta usmiljenja ob Leopoldu iz Castelnuova. Njegova relikvija bo namreč

romala po kapucinskih cerkvah po Sloveniji. Gre za kapljico krvi na tkanini, s katero si je p. Pij pokrival krvaveče rane – stigme, ki jih je nosil petdeset let.

Od 13. do 19. marca bo v programu Radia Ognjišče potekal 11. radijski misijon, ki ga bodo vodili papeški pridigar p. Raniero Cantalamessa in slovenski bratje kapucini.

Začetek bo v Vipavskem Križu v nedeljo, 13. marca, ob 10. uri, sklep pa v soboto, 19. marca, ob 10. uri pri svetem Jožefu v Mariboru. Somaševanje bo vodil nadškof metropolit Alojzij Cvikl.

Postni čas je odlična priložnost, da se zblížamo z Bogom, da spoznamo svojo šibkost, da sprejmemo Božjo ljubezen, Božjo moč in usmiljenje.

V letošnji postni akciji #deliJezusa nas poleg dnevne božje besede spremljajo tudi dela usmiljenja. Vsak dan posta nas nagovori eden izmed slovenskih katoličanov, ki z nami deli izkušnjo vere v Jezusa.

Spodnji zapis je od mlade, ge. Helene, ki je zbolela za rakom.

Samo Jezus ozdravlja v celoti

Ko nekdo zboli za hudo boleznijo, se po navadi sprašuje: “Zakaj? Zakaj ravno jaz? Kaj sem takega zagrešil, da je to doletelo ravno mene? In to kljub zdravemu načinu življenja ter kljub temu, da sem veren?!” Če za bolezen, ki jo prestajamo, krivimo Boga, smo v zmoti. Jezus sam je namreč s svojim trpljenjem na križu trpel tudi za naše bolezni. V 2. Mojzesovi knjigi nas tolaži: “Kajti jaz sem Gospod, tvoj zdravnik” (2 Mz 15,26).

Bog ne izbira, koga bo ozdravil. On ozdravlja vse, le ljudje tega žal ne vidimo tako. Kdor ne bo ozdravljen na tem svetu, bo vsekakor ozdravljen v večnosti. To nam obljublja. Dragi bolniki, bodite pogumni in se zavedajte, da se Bog povečuje v naših telesih.

Helena

Krščanstvo v mislih? Besedah? In dejanju?

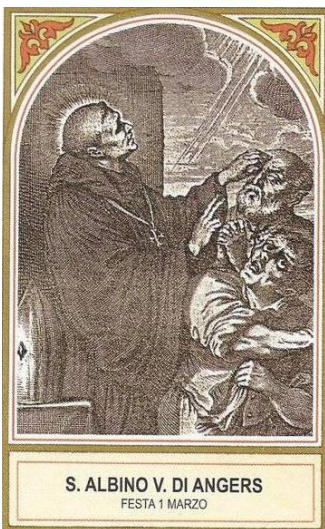
V Sv. pismu piše: Vera brez del je mrtva! Zakaj sem v naslovu postavil toliko vprašanj? Prvo vprašanje: Beseda? Besede lahko sadimo kakor rožice. Molimo, da te rožice vzcvetijo in da je naše delo uresničeno. Kaj pa misli? Govorimo eno, delamo drugo! Hinavci! Gospod Jezus Kristus je oznanil veselo novico: Pred Bogom Očetom smo vsi enaki. Ali res? Zavedajmo se, da JE BESEDA BREZ DEL MRTVA! Pokažimo to ubogim, ki si želijo ljubezni, enakopravnosti, saj živimo v postnem času, ko je še bolj potrebno, da delimo dobrine z ubogimi. Naše izobilje delimo z njimi.

Kadar sem v jedilnici, se zagledam v sliko zadnje večerje, ko je Jezus razdelil kruh in vino. Vsem apostolom enako! Z dobroto oznanjamo veselo novico: Kristus je vstal za mene in tebe. V pričakovanju *velike noči* vam želim, da prejmete blagoslov vstalega Jezusa Kristusa.

Slavko

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sv. Albin (469–550) God: 1. marec

Bretonski polotok ali Bretanja na severozahodu Francije je dobil ime po Bretoncih, prebivalcih keltskega izvora, ki slovijo po globoko zakoreninjeni vernosti celo danes, ko je francoska družba zelo razkristjanjena. Ta pokrajina je rodila veliko svetniških ljudi. Eden prvih je sveti Albin. Pesnik Venancij Fortunat, ki je bil le malo mlajši od Albina, je sestavil njegov prvi življenjepis. Imenuje ga "vredne korenine – najvrednejši sad".

Izšel je iz poznorimske krščanske rodovine, rasel pa je med germanskimi Franki, ki so pred kratkim prejeli krst. Rodil se je leta 469 v mestu Vannes. Starši so bili bogati in ugledni, predvsem pa odlični kristjani, ki so tudi Albinu posredovali vero, ki je usmerjala njihovo življenje. Starši so bili še ohranjevalci prejšnjega, rimskega reda, Albin pa je pripadal že novemu rodu in je hotel biti v njem glasnik Božjega reda. Zato je zapustil dom in

odšel v samostansko samoto, kjer se je vzgajala tedanja krščanska elita.

Redovništvo v tedanjem času še ni imelo enotnih pravil, zato se je vsaka samostanska družba razvijala dokaj samostojno in se držala pobud preskušanih asketskih voditeljev. V samostanu, kjer je živel Albin, so se ravnali po svetlem zgledu svetega Martina iz Toursa. Meniška šola ni zatirala osebnih sposobnosti in tako je tudi Albin lahko razvil svoje izredne darove. Že zgodaj je bil vodilna osebnost svoje okolice in v meniškem življenju je bil vsem zgled. Zato so ga leta 504, ko mu je bilo petintrideset let, izvolili za opata v Tehilaku na jugu Bretonskega polotoka. Službo predstojnika je opravljal petindvajset let. Vzorno življenje menihov je bilo kakor svetla luč vernikom v bližnji in daljni okolici.

Leta 529 je bil na željo ljudstva izbran za škofa v mestu Angers. Šestdesetletni opat Albin je nerad zapustil samostansko zatišje. Ko pa je bil sredi sveta, je pokazal enako odločnost in junaštvo, s kakršnim je svojo voljo podrejal ljubezni do Kristusa kot menih. V tej težavni službi je ostal dvajset let. Bila so to leta Albinove neutrudne dejavnosti in neprestanih bojev. Predvsem se je posvetil oznanjevanju evangelija versko zanemarjenim množicam staroselcev in mlademu rodu Frankov, ki so se po nedavno sprejetem krstu šele uvajali v krščanske navade. Trudil se je, da olajša bedo siromakom, če je bilo treba, tudi v spopadih z bogataši in mogočneži v tedanji družbi, ki so bili kristjani le po imenu, po mišljenju in navadah pa so ostali pogani. Njegov življenjepisec Venancij Fortunat ga primerja strogemu Janezu Krstniku in zatrjuje, da ni moč povedati, koliko je škof Albin prestal, ko je odstranjeval polovičarstvo in zanikrnost v verskem življenju. Posebna skrb škofa Albina je veljala urejanju dobrega družinskega reda; tu je preganjal poleg drugega ženitev med najbližjimi sorodniki. Dosegel je, da je pokrajinska sinoda škofov v Orleansu glede tega izdala odlok. Želel je, da bi škofje nastopali enotno, vendar vsi niso podpirali njegovih prizadevanj. Za glavno oporo pri delu so mu bili redovniki. Kljub vsem težavam in razočaranjem je vztrajal, ker mu je ljudstvo močno zaupalo in se rado zatekalo k njemu po pomoč.

Ko je dopolnil osemdeset let, so mu moči opešale in 1. marca leta 550 je ugasnil. Že šest let po smrti so nad njegovim grobom zgradili cerkev, kamor so prihajali številni romarji.

Pripravila Marica

KOŠUTNIK ALI RUMENI SVIŠČ

Je grenčica, ki jo dobimo z namakanjem encijanove korenike v naravnem sadnem žganju. Priporočamo jo kot aperitiv za pospeševanje prebave in krepitev želodca. Košutnik sodi med najstarejša zdravilna zelišča, uporabljali so ga celo kot zdravilo proti kugi. Kneipp je menil, da ga ne sme pogrešati še tako majhen vrtiček, saj je najboljše zdravilo za

želodec. Hvaležni mu bodo tudi alpinisti v trenutku utrujenosti in mraza, ker jim bo požirek košutnika povrnil moč in okreпил mišice.

V zdravilne namene uporabljamo predvsem rumeni svišč – *Gentiana lutea*. Pogosto je zmotno mnenje, da uporabljamo kot zdravilno rastlino modro cvetoči encijan (desna slika), katerega podoba krasi številne izdelke, predvsem alkoholne pijače.

V zgodovini pa so rumeni svišč uporabljali za številne bolezni – vročino, malarijo, prebavne težave, želodčne težave in krče, putiko ...

Pogosto se rumeni svišč uporablja v kombinaciji z drugimi zdravilnimi rastlinami, ki pomagajo pri prebavnih težavah, npr. koprc, kumina, meta, pelin, cimet, kamilica.

Za spodbujanje apetita vzamemo pripravek od pol do ene ure pred obrokom za izboljšanje prebave po obroku. Odmerek lahko prilagodimo občutljivosti posameznika na grenak okus.

Korenino košutnika vsako leto namočim v žganje, in to v majhno količino. Korenino izkopljemo pozno jeseni. Običajno takrat, ko nabiram šipek, poiščem še korenino košutnika. Če čutim, da z mojim želodcem ni vse v redu, če me tišči ali mi je slabo, v kozarec natočim mlačno vodo in dodam 1 žlico tinkture košutnika. Spiti ga je treba v enem požirku. Če prenehaš, je nevarno, da odnehaš, ker je res zelo grenak, a pomaga.

Metka R.

Zgodba celotnega Svetega pisma v nekaj minutah

V začetku je Bog naredil svet. Naredil ga je dobrega. Od najmanjše mravlje do največjega kita – z besedo je priklical življenje. Naredil je tudi ljudi. Naredil jih je dobre in za odnos z Njim. Dal jim je nalogo, naj skrbijo za svet.

Bog je ljubil ljudi, zato jim je dal svobodno izbiro. Nekega dne so se odločili narediti stvar, za katero jim je Bog rekel, naj je ne naredijo. Posledice so bile hude. V svet sta vstopila greh in smrt. Bog jim je rekel, naj zapustijo vrt, kjer so živeli tako srečno.

Odnos med ljudmi in Bogom se je pretrgal zaradi njihove izdaje. Ampak Bog jih ni zapustil. Spregovoril je z možem Abrahamom in mu dal obljubo, da bo blagoslovljen s celim narodom otrok in deželo za prebivanje, da bo v blagoslov vsemu svetu. Bog je pazil in skrbel za Abrahamove otroke in za otroke njegovih otrok in zrasli so v 12 celih rodov. Ampak rodovi, ki so se skupaj imenovali Izrael, niso poslušali Boga. Končali so v suženjstvu in Bog jih je moral rešiti s pomočjo moža Mojzesa, ki jih je peljal skozi morje. Bog je deloval preko Mojzesa, da bi z ljudmi napravil dogovor, kjer bi lahko plačali za svoje grehe, obnovili svoj odnos z Njim. Pokazal jim je, kako to narediti, a niso mogli. Kakor prej so ljudje težko ubogali Boga. Stvari niso bile v redu. Nekateri izmed ljudstva in njihovi kralji so sledili Bogu, drugi pa ne. Nazadnje so spet izgubili svojo deželo in se znašli pod oblastjo drugih. Leta so minevala v čakanju na koga, na mesijo, ki bi jih rešil.

Potem se je nekega dne v jaslih rodil dojenček ženski, ki je bila devica in ji je bilo ime Marija. Dojenček je bil popolnoma človek in popolnoma Bog in je bil poslan od Boga. Ime mu je bilo Jezus. On je bil Odrešenik. Zrasel je in začel razglašati svojo novico o odrešenju. Toda ni prišel reševati z mečem, ampak s svojo ljubeznijo. Ozdravljal je bolne in vračal vid slepim. Delal je, da hromi hodijo, in nekega človeka je obudil od mrtvih. Govoril je o Božjem kraljestvu, ki je blizu in ki je dobro. In rekel nam je, naj se ljubimo med seboj. Odpuščal je grehe. In rekel je, da je On izpolnitev Svetega pisma, Odrešenik sveta. Ljudem na oblasti ni bilo všeč, kar je govoril, zato so ga pribili na križ. Da bi umrl. Naredil ni nič

slabega, na križu pa je trpel, kot da bi. Ampak on je bil sam Bog, stvarnik vsega, in je odvzel grehe sveta. Trpel je, da bi mi lahko živeli. Tretji dan je vstal od mrtvih v skladu s Svetim pismom. Premagal je smrt in pridobil življenje za vse.

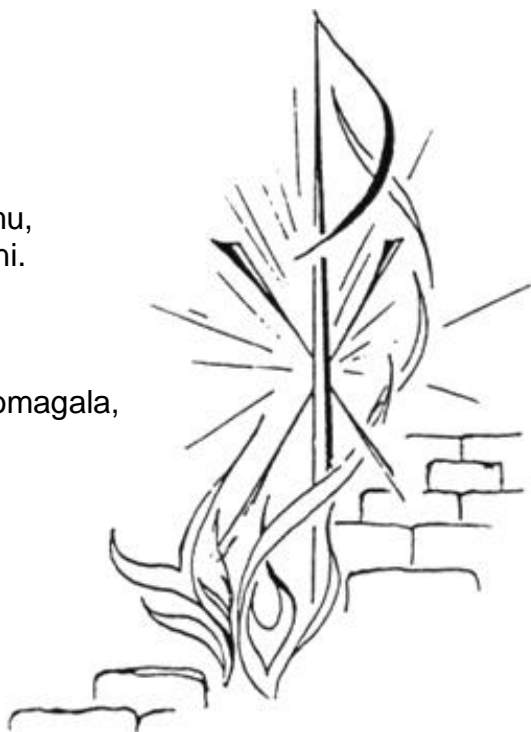
Po vstajenju od mrtvih je Jezus šel v nebesa in svojim prijateljem zapustil nalogo, da širijo dobro novico o odrešenju in razglašajo spreobrnjenje. V resnici pa jih ni zapustil. Dal jim je pomočnika, Božjega Svetega duha. Božji duh živi v vseh njegovih prijateljih. Zdaj nismo daleč od njega. Zdaj nam lahko pomaga, da se spreobrnemo, da se spremenimo, da sprejmemo njegovo ljubezen in da smo mu bolj podobni. Zdaj živimo v Jezusovi luči, spodbujamo prihod njegovega kraljestva, Božjega kraljestva, ki je že zdaj in ki mora še priti. Smo Cerkev, ki služi kraljestvu, in smo Jezusovi prijatelji. Smo roke in noge, ki služijo našemu Očetu in Odrešeniku, vsemogočnemu Bogu. Smo Kristusovo telo, ki skupaj deluje v upanju. Sprejeti smo, kakršni smo, in se lahko spremenimo. Ne zaslužimo si tega, vendar smo polni upanja in smo ljubljene.

Prispevek s spleta

BOŽJI OTROK

Nisem jaz, nisi ti.
To je tisti, ki trpi.
Podoben Jezusu zasramovanemu,
obtožen po krivici, da normalen ni.
Kalvarija, mesto križanja,
težka pot je to bila.
Veronika s potnim prtom
in Simon iz Cirene sta Jezusu pomagala,
da ta pot križanega lažja je bila.
Jezus trpel je zame in zate.
Vstajenje nam podaril je.

Slavko

Pravijo, da je zgodba resnična, in tudi če ni, se po prebranem velja zamisliti!

Novinarji so nekega starega pastirja, ki je več kot 70 let pasel ovce in mu je država dodelila zasluženno častno pokojnino, na njegov 80. rojstni dan vprašali, če jim lahko pove kakšno posebno zgodbo, ki se mu je v zgodila.

Starec se je na začetku branil z besedami, da je on samo navaden pastir. Neprijetno mu je bilo, da so ga sploh obiskali, saj si niti v sanjah ni predstavljal, da bi kdo o njem pisal v časopisih, za katere je kot nepismen vedel le, da obstajajo.

Novinarji pa se kot novinarji niso pustili kar tako odgnati in tako se je na koncu starec vdal.

Imel je veliko zgodb, za katere je mislil, da se bodo novinarjem zdele preveč vsakdanje in da so primerne za pripovedovanje le preprostim ljudem ali otrokom ob ognju. Nato pa je začel pripovedovati zgodbo:

»Ko sem imel 20 let, sem v gozdu našel majhnega, nemočnega kužka. Ker je bil zelo prikupen, sem ga brez razmišljanja pobral in odnesel s seboj. Že po nekaj dneh sem ga vzljubil. Povsod je hodil z menoj in z njim sem delil vse, kar sem imel. Kužek pa je lepo rasel. Vaščani so mi govorili, da je kužek volk in da bi ga moral ubiti, ker se bo sicer zgodilo nekaj zelo hudega. Le kako bi jih lahko poslušal, ko pa sem ga imel tako zelo rad.

Pes je rasel in postal zelo velik. Ko sem včasih kaj pozabil v vasi, sem ga mirno poslal nazaj, da mi je sam tisto prinesel. To je bil zelo pameten pes in pomagal mi je tudi pri čuvanju ovac.

Nekega poletja, pozno popoldne, je postalo ozračje zelo zadušljivo. Bilo je jasno, vendar je bil zrak zelo težek, kot da bo vsak čas pričelo deževati. Odšel sem v kolibo na planini, v kateri je bil tudi hlev za ovce, ki so se nedaleč pasle v senci nekaj dreves. Takoj, ko sem se ulegel, so se mi same od sebe zaprle oči.

Ne vem, kako dolgo sem tako ležal, ko me je nekaj predramilo iz sna! Slišal sem kot neko težko dihanje in renčanje. Ti zvoki so bili pridušeni, tako da sprva nisem vedel, ali sanjam ali sem buden. Kljub temu sem odšel ven, da vidim, kaj se dogaja. Vrata male kolibe so bila obrnjena na zahod.

Bočno v smeri proti soncu je sedel moj pes. Okoli gobčka je bil ves krvav in ker je bil tako obrnjen, sta njegovi očesi žareli kot dve žerjavici. Vse skupaj je zgledalo zelo neresnično, še toliko bolj, ker je bil pred

njim kup še vročega mesa, iz katerega je odtekalo življenje. Takoj sem spoznal, kaj se je zgodilo.

Ledeno hladem sem se mirno vrnil v kolibo in vzel puško nad vrati ter zopet odšel ven.

Puško sem počasi vzdignil in nameril v glavo, v glavo mojega volka. On pa se ni niti premaknil. Kot da bi čutil krivico, ki je načela moje zaupanje, ki sem ga vložil vanj. Pritisnil sem na sprožilec in on je padel.

Da bi nekako rešil, kar se je rešiti dalo, sem odšel v vas po nekega vaščana, ki je imel voz. Malo me je bilo sram, ker nisem poslušal napovedi vaščanov. Sonce je ravno zahajalo, ko sva pričela natovarjati trupla ovac na voz.

Lahko si predstavljate mojo osuplost, ko sem med ovcami našel tri trupla volkov in ene volkulje.

Zbolelo me je v dno srca in na oči so mi privrele solze. Ubil sem svojega resničnega prijatelja. Dvomil sem o zvezdi na nebu ...

Od takrat je minilo 60 let, vendar jaz te slike ne morem pozabiti. Vidim, kot da bi se zgodilo danes. Od takrat sem se nekako zaprl vase.

Besede so mi šle težko z jezika. Postal sem zelo pazljiv. Postal mi je jasno, da v moji duši ni več prostora za kakršnokoli obsojanje kogarkoli.

Cena za to izkušnjo je bila zelo visoka in nihče me ni vprašal, ali si jo sploh želim kupiti ...«

Vir: kako-je-lako-osuditi-odonda-je-proslo-sezdeset-godina-a-ja-tu-sliku-ne-mogu-zaboraviti

ČAS HITI ...

Čas hiti kakor črn dim.

V Domu jaz živim.

Sedim, jem, molim ter spim.

Čas hiti kakor črn dim v nebo.

Nebo in večnost sta moj cilj,

tam moj svetel dom,

poln ljubezni Božje, bo.

Čas hiti, dim kadila obkroža me,

rajske strune mi pojo

nebeško hvalnico.

V rajju časa ni,

tam večno srečen si.

Slavko

Pust ali dovoljenje za izražanje resnice!

Resnica je, da sem jaz in drugi tukaj. Ljudje pravijo: »A v domu počitka si?« Resnica je, da za nas čudovit kolektiv skrbi. Pust in resnica. Četrto nadstropje Doma Marije in Marte, v Lazarju, se nekaj smešnega in lepega godi. Moderni živahni gusar, ne z leseno nogo, na vozičku sedi. Poleg njega dve dami. Parižanka, ki s kolegico s Havajev sta prišli. Mucka lzer lišpati dami hiti. A glej ga, kmet s hribov prihiti, da Parižanko osvoji. Vrle miške pred mačko ne bežijo, nam, larfam, pomagati želijo. Mucka, miške in larfe v Jožefovo dvorano hitijo, kjer čebelice pod vodstvom matice slavijo. Pa princesko, Batman in drugi otroci vrtca zajeti želijo. Moja Parižanka in jaz, hribovski kmet, čakati morava dvigalo spet. Družčina ne bi bila ta prava, brez Parižanke in kmeta hribovca, ki ušla mu žena je in krava. No, rajanje z otročički je bilo res veselo in nam, starcem, se je srce ogrelo. Ta žar nas popeljal je, kjer ulico naš pisatelj ima, Ivan Cankar. Po ulici hodijo vsi našemljeni, le larfe stare ta prave smo mi bili. Ustavili smo se tu in tam in prodajalna Žito postreže nam. Od Mačka prihiti faran, kupi karton slastnih krofov nam. Zunaj zima je in mraz, zebe mene in larfe na nas. Kljukec ogreje nas, s krofi in prijaznimi strežniki tako, da za povedati ni bilo. Nazadnje nas čaka domska kuhinja, kjer se naše pustno rajanje konča.

in kmeta hribovca, ki ušla mu žena je in krava. No, rajanje z otročički je bilo res veselo in nam, starcem, se je srce ogrelo. Ta žar nas popeljal je, kjer ulico naš pisatelj ima, Ivan Cankar. Po ulici hodijo vsi našemljeni, le larfe stare ta prave smo mi bili. Ustavili smo se tu in tam in prodajalna Žito postreže nam. Od Mačka prihiti faran, kupi karton slastnih krofov nam. Zunaj zima je in mraz, zebe mene in larfe na nas. Kljukec ogreje nas, s krofi in prijaznimi strežniki tako, da za povedati ni bilo. Nazadnje nas čaka domska kuhinja, kjer se naše pustno rajanje konča.

Slavko

V jedilnici, je kaj novega?

Nič!!!

Drage dame, zanima me, kako dobre kuharice ste bile? Če vas dobro razumem, po nenehnem godrnjanju, ste bile odlične! O vašem godrnjanju še srake na cerkvenem zvoniku čivkajo, ne čivkajo, derejo se.

Logatec sem z ženo prehodil vse počez. Ljudje so prijazni. Ogovoril sem neko prijazno gospo. Beseda da besedo in gospa ugotovi, da sem priseljen. »Kje pa stanujeta?« vpraša. »V Domu Marije in Marte,« odgovorim. »Ali je res, da imate slabo hrano?« vpraša. Zdrzil sem se in v besu dejal: »Domača hrana, z ljubeznijo kuharjev in pomočnikov pripravljena, in dame širijo slab glas. Očrniti je lahka stvar. Če jim pa kaj ne »paše«, pa naj gredo na hitro prehrano ali v najdražjo gostilno.« Bes me je tako popadel, da sem napravil greh. Nergač sem sodil. Upam, da mi Bog ne bo prišteval tega greha.

Spomnil sem se na Barko v Zbiljah pri Medvodah, kjer sem bil kuhar, amater, prostovoljec. Barka je cerkvena ustanova za prizadete odrasle. Največkrat sem kuhal ob petkih. Kaj skuhati na ta postni dan? Pridem v skladišče, pogledam v skrinjo. Nič! Predhodniki so porabili živila med tednom. Kar je bilo, iz tega sem vedno nekaj ščaral. Marsikaj sem prinesel od doma. Kuhinja je imela plinski štedilnik in pečico, kakršno ima doma vsaka gospodinja. Večkrat sta delala samo dva gorilnika, pri tretjem je bil pokvarjen termostat, tako da sem moral gumb držati. Nikoli nisem izgubil živcev. Pripraviti sem moral štirideset obrokov za dve hiši. No ja, tudi posoda je bila problem. Ni je bilo. Zabičal sem si: Pri kuhi se ne ponavljaj, razen, če so to želeli stanovalci.

Ljubezen do njih je bila tako velika, da smo se zbližali tako, da so mi sposobni prihiteli na pomoč v kuhinji; pripravili so tudi jedilnico in po kosilu s pomočjo mentorjev pospravili posodo.

Strežba ob dvanajsti uri se je začela. Veselje na njihovih obrazih je bilo moje največje plačilo. Njihova molitev je bila preprosta. Taka, ki jim jo je um dopuščal. Recimo pesmica: »Mi se imamo radi« in druge. Prosili so me večkrat, naj zapojem pesem *Kruha daješ ubogim. Vsi se te veselimo. Zahvaljen bodi Gospod ...*«

Za pripravo pa ni bila samo ena jed. Pripraviti sem moral še dietno ali pa »zmiksati« kosilo, da je moj simpatični fant sploh lahko jedel. Vživetiti se v njihov svet, je nekaj veličastnega. To so Božji otroci. Otroci Jezusa Kristusa na njihovi Kalvariji, ki jim vsi, ki delajo v Barki, postrežejo s

potnim prtom, križ pa jim pomagajo nositi Simoni iz različnih držav – prostovoljci.

Kar veliko spominov na ta čas med njimi je ostalo v mojem srcu in spominki, posebno predpasnik, ki so ga sami izdelali, kjer piše: »Slavko kuhar, ti si najboljši!« in emblem Barke.

Barkači, hvala vam!

Dame iz Doma, ne godrnjajte! Hrana je pripravljena iz ljubezni. Učite se hvaležnosti kakor Božji otroci iz Barke, saj ste tudi ve Božje.

Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.

Slavko

Použita je smrt v zmago

Zaposleni – in tudi jaz – se zberemo k molitvi hvalnic. To jutro je bilo malo drugače. Med nami je počivala gospa Rusova. Prisotni so bili sorodniki in njena hči. Te hvalnice so bile hvala Gospodu, da je sprejel v svoje kraljestvo Rusovo mamo. Polna truda, preizkušenj in trpljenja, se je poslovila od tega sveta. Otroci in vnuki, kar lepo število vnukov in vnukinj, so zagotovilo veselem oznanilu, da nas Gospod ljubi. Mama Rusova, bežno sem vas poznal, a vzgojili ste dobre otroke in vnuke, ki bodo vedno v molitvi z vami. Vaša molitev v nebesih bo skrbela za vaše potomce na zemlji.

Použita je smrt v zmago.
Smrt, kje je tvoja zmaga?
Smrt, kje je tvoje želo?
Želo smrti je greh.

Gospodova zmaga je veselje v Gospodu.
Hvala vam za vse, se vidimo v večnosti.

Slavko

Švrti Gregor je ptičke poženi,
Jurij bo kmalu rožam odklenil,
kamor pogledaš, usta na smeh,
kisel obraz je zdaj smrtni greh.

Povedala Marija Zajec

Dogodki v Domu Marije in Marte

CARMEN

je opera francoskega skladatelja Georgesa Bizeta. Ta opera me je navdihnila, da se zahvalim Karmen v svojem imenu in v imenu oskrbovancev ter sodelavcev. Karmen je s svojo pojavo, vljudnostjo in razumevanjem znala vedno razveseliti. Upam, da te bo Bog vrnil med nas. Hvala ti za vse.

V imenu nas vseh: »VRNI SE!«

SILVESTER

Silve, Silvice, na koncu leta dobile ste svoje ime. Tokrat veseli se vse, zato še naprej tako dobro kuhajte, da tudi tiste frajle pametne, jedle bodo vse.

Silva in vsi, ki skrbite za polne želodčke, bodite blagoslovljene.

ČISTO, ČISTO, ŠE MALO PA BO STERILNO

Vodstvo doma, ali se zavedate, da brez čistilk ne bi bilo tako. Ali zato nagrajene so? Ali pod drobnogledom vedno so, če dobro delajo? Bistvo je, da med nami so in da delajo in da sterilnost in čistost ohranjajo. Hvala vam.

PETER PAN

Kdo je to? Naš Peter, ki skrbi, da nas ne zebe, da skrbi za vse, da naš Dom funkcionira. Deklica za vse! Ne dekllica, možakar je. Le kdo zato občuduje te? Peter, v molitvi moliš za vse, veš, da morda k nam preseliš se.

Gospod te ljubi, zato na nas še naprej spomni se.

DRAGE SESTRE,

niste zapostavljene, tudi ve ste slavljenе, ker Ogrizek na vas spomni se. Zdravila za zdravje so, ki nas z vašo požrtvovalnostjo še naprej ohranjajo. Zapel bi vam pesem: Sestre v belem (zdaj v turkizno modri), hvala vam za vse.

Slavko

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 8.30: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v kapeli Doma;
- ČETRTEK ob 9. uri: ustvarjalna delavnica v delovni terapiji;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- TOREK, 8. 3. 2016, ob 14.30 uri: druženje z otroki RK iz OŠ;
- SREDA, 9. 3. 2016, ob 10. uri: nastop PZ invalidov Logatec;
- ČETRTEK, 10. 3. 2016, ob 10. uri: knjižničarka na obisku;
- TOREK, 15.3.2016, ob 15. uri: MPZ iz Iga in Logatca;
- ČETRTEK, 17. 3. 2016, ob 10. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- PETEK, 18. 3. 2016, ob 14. uri: IZDELAVA BUTARIC;
- SOBOTA, 19. 3. 2016, ob 11. uri: odprtje razstave - Umetniki za karitas;
- NEDELJA, 20. 3. 2016, ob 17. uri: sk. Nazaret za materinski dan v Jožefovi d.;
- PETEK, 25. 3. 2016, ob 15. uri: sv. KRIŽEV POT v farni cerkvi;
- NEDELJA, 27. 3. 2016; VELIKA NOČ - VESELA ALELUJA;
- SREDA, 30. 3. 2016, ob 9. uri: ogled filma;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Antonija Tršar

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

☺ V TEKSTU PODČRTAJ VSA DREVESA (samo v vodoravnih vrstah)

RITISAMNOREHTUVZGM
TIVRBALIPAKOMVGABER
ARTKOSTANJJAVORITLOJEV
BORISMREKATKMACESENJ

☺ NAPIŠI ČIMVEČ BESED S PREDPONO (npr.: PRE-skok, SPO-min)

PRE _____

SPO _____

☺ IZ POSAMEZNIH ČRK SESTAVI ČIM DALJŠO BESEDO
(posamezno črko lahko uporabiš samo enkrat)

L,g,a,a,m,s,e,d,p,t,r _____

SMEJALNICA

BRUTALNOST

»Otrok moj,« reče babica vnuku, »ne glej več teh brutalnosti na televiziji!« »Kaj pa naj delam?« »Pridi k meni, da ti bom povedala, kako sta Janko in Metka porinila čarovnico v peč in jo zakurila.«

PEŠEC

Gorenjec sinu, ki bo jeseni začel hoditi v šolo: »V šolo ne boš hodil z avtobusom, ampak peš! In glej, da boš delal velike korake, da se čevlji ne bodo tako hitro uničili.«

PONOVITEV

»Halo, šef, sporočiti vam moram, da me danes ne bo v službo ...« »Res ne? Zakaj pa ne?« »Postal sem oče četverčkov ...« »Ali prav slišim?! Bi lahko to ponovili?« »Ste pri pravi? Kaj pa naj počnem z osmimi otroki?!

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.